

William Wordsworth

Linjer

skrevet nogle få mil over Tintern Abbey,
på en tur,
13. juli 1798

Fem år er gået; fem somre, med fem
Lange vintres længde! og igen hører jeg
Disse vande, rulle fra deres bjergudspring
Med en sød indlandsmumlen.* – Endnu en gang
Ser jeg disse høje stejle klipper,
Der i et vildt afsondret sceneri indpræger
Mere dyb afsondrings tanker; og forbinder
Landskabet med himlens ro.
Den dag er kommet hvor jeg igen hviler
Her, under den mørke morbærfigen, og ser
Disse småhusgrundes pletter, disse frugtræstotter,
Der, på denne årstid, med endnu umoden frugt,
Fortabes mellem skove og buskadsler,
Uden, med deres klare grønne skær, at forstyrre
Det vilde grønne landskab. Endnu en gang ser jeg
Disse hegn, knap nok hegn, små linjer
Af munter forvildet skov; disse idylliske gårde
Grønne til døren; og røghvirvler
Sendt op, i stilhed, fra mellem træerne,
Med en eller anden ukendt besked, kunne det synes,
Om omstrefjende beboere i de husløse skove,
Eller om en eneboers hule, hvor ved sin ild
Eneboeren sidder alene.

Trods lang tids fravær,
Har disse skønhedsformer ikke været for mig,
Som et landskab er det for en blind mands øje:
Men tit, i ensomme rum, og midt i små
Og store byers larm, har jeg, i træthedsstunder,
Haft dem at takke for søde fornemmelser,
Følt i blodet, og følt ved hjertet,
Og indtrængt tilmed i mit mere rene sind
Med rolig restitution: – følelser også

Af uerindret glæde; den slags, måske,
 Der kan have fyldt en ikke uanselig plads
 I størstedelen af en god mands liv;
 Hans små, navnløse, uerindrede handlinger
 I kærlighed og hensyn. Og ikke mindre, tror jeg,
 Har jeg haft dem at takke for en gave,
 Af mere ædel art; den velsignede stemning,
 I hvilken mysteriets byrde,
 I hvilken den tunge og trættende vægt
 Af hele denne uforståelige verden
 Lettes: – denne klare velsignede stemning,
 I hvilken hengivelsen nænsomt driver os frem,
 Indtil vi, med det legemlige åndedrag,
 Og vort menneskeblods bevægelser
 Næsten standset, er lagt til hvile
 I krop, og bliver en levende sjæl:
 Mens med et blik indgivet ro af harmoniens
 Kraft, og af glædens dybe kraft,
 Vi ser ind i tingenes liv.

Vær dette blot

En forfængelig tro, så alligevel, åh! hvor ofte,
 I mørke, og blandt det glædesløse dagslys'
 Mange former; når den irritable
 Nytteløse støj, og verdens feber,
 Har hængt omkring mit hjertes slag,
 Hvor ofte, i ånden, har jeg vendt mig til dig
 O skovlands Wye! Du vandringsmand blandt træer,
 Hvor ofte har min ånd henvendt sig til dig!

Og nu, med glimt af halvt-udslukket tanke,
 Med mange svage og uklare genkendelser,
 Og en lidt sørgmodig forvirring,
 Liver sindets billede op igen:
 Mens jeg står her, ikke kun med følelsen
 Af øjeblikkelig glæde, men med den glædelige tanke
 At der i dette øjeblik er liv og føde
 Til kommende år. Og da vover jeg at håbe
 Skønt, uden tvivl, forandret fra det jeg var, da først
 Jeg var i disse bakker; da som en hjort
 Jeg sprang hen over bjergene, langs siderne
 Af de dybe floder, og de ensomme strømme,
 Hvorhen end naturen førte; mere som en mand
 Flygtende fra det han frygter, end en

Der søgte hvad han elskede. For naturen var mig
(Mine drengedages mere rå fornøjelser,
Og deres glade dyriske træk var da forbi)
Dengang et og alt. – Jeg kan ikke male
Hvad jeg dengang var. Det klingende vandfald
Fulgte mig som en lidenskab: den høje klippe,
Bjerget, og den dunkelt dybe skov,
Deres farver og former, var da for mig
En lyst: En følelse og en kærlighed,
Der ikke manglede nogen fjern fortryllelse,
Leveret af tanken, eller nogen interesse
Der ikke var øjets. – Den tid er ovre,
Og al dens smertefulde glæde er forbi,
Og al dens svimlende begejstring. Ikke at jeg derfor
Mister modet, eller sørger eller sukker: andre gaver
Er fulgt, som en rigelig erstatning, vil jeg tro,
For et sådant tab. For jeg har lært
At se naturen, ikke som i den tankeløse
Ungdomstid, men lyttende tit
Til menneskehedens stille sørgmodige musik,
Hverken streng eller harsk, skønt rigelig af kraft
Til at dæmpe og betvinge. Og jeg har følt
Et nærvær der forstyrrer mig
Med højnede tankers glæde; en ædel følelse
Af et eller andet langt dybere sammenblandet,
Hvis hjemsted er nedgangssoles lys,
Og det runde ocean, og den levende luft,
Og himlen blå, og menneskets sind,
En ånd og en bevægelse, der driver
Alle tænkende ting, alle genstande for alle tanker,
Og ruller gennem alle ting. Derfor er jeg stadig
En elsker af engene og skovene,
Og bjergene; og alt hvad vi betragter
Fra denne grønne jord; af hele den mægtige verden
For øje og øre, både hvad de halvt-frembringer,^{**}
Og hvad de sanser; fornøjet ved i naturen
Og fornuftens sprog at genkende
Mine reneste tankers anker, barnepigen,
Vejviseren, mit hjertes beskytter, og hele mit
Moralske væsens sjæl.

Og ikke, om tilfældet ville,
At jeg var anderledes lært, skulle jeg

Lide mine milde ånders undergang:
For du er hos mig, her, på bredderne
Af denne skønne flod; du, min kæreste Ven,
Min kære, kære Ven, og i din stemme hører jeg
Mit yngre hjertes sprog, og læser
Mine gamle glæder i dine vilde øjnes
Skydende lys. Åh! endnu en stund
Må jeg i dig betragte hvad jeg førhen var,
Min kære, kære Søster! Og den bøn gør jeg,
Velvidende Naturen aldrig har svigtet
Det hjerte der elskede hende; det er hendes privilegium,
Gennem alle år af dette vores liv, at føre
Fra glæde til glæde: for hun kan sådan forme
Det sind der findes i os, sådan præge
Med stilhed og med skønhed, og sådan nære
Med høje tanker, at hverken onde tunger,
Eller overilede domme, spotske smil fra selv-
Højtidelige mænd, hilsner uden venlighed,
Eller hverdagslivets trøstesløse samvær,
Nogensinde skal regere mod os, eller forstyrre
Vores glade tro at alt hvad vi betragter
Er opfyldt af velsignelser. Lad derfor månen
Skinne på dig i din enegængergang;
Lad bjergenes tågede luft være fri
Til at blæse mod dig: og i kommende år,
Når disse vilde ekstaser modnes
Til en ædru glæde, når dit sind
Bliver et palæ for alle yndige former,
Din erindring som en bolig
For alle søde lyde og harmonier; Åh! da,
Hvis ensomhed, frygt, smerte, eller sorg,
Bliver dig til del, med hvilke lindrende tanker
Om følsom glæde vil du huske mig,
Og disse mine formaninger! Eller hvis, måske,
Jeg skulle være, hvor jeg ikke mere kan høre
Din stemme, eller sanse disse glimt af svundet liv
I dine vilde øjne, vil du da glemme
At vi på bredderne af denne henrivende strøm
Stod sammen; og at jeg, så længe
En tilbeder af Naturen, kom herhen,
Utrættelig i denne tjeneste; eller rettere
Med varmere kærlighed, åh! med langt dybere iver
Af mere hellig kærlighed. Eller vil du da glemme,
At efter mange vandringer, mange år
I fravær, var disse høje stejle klipper,

Og dette grønne idylliske landskab mig
Mere kært, både for sig selv, og for din skyld.

- * Floden påvirkes ikke af tidevandet nogle få mil over Tintern.
** Denne linje har nær lighed med en beundringsværdig linje af Young,
hvis præcise ordlyd jeg ikke husker.

På dansk ved Matias Møl Dalsgaard

Et udsyn fra Tintern Abbey på det waliske landskab. Kirkeruinen var i løbet af 1700-tallet blevet et yndet udflugtsmål for romantiske sjæle. Glemslen og mindet i de dengang efeubehængte gotiske hvælvinger tiltalte den nyere tid.

Som den originale turist vores digter nu engang var, havde han dog placeret sig "nogle få mil over Tintern Abbey" hvorfra selve kirken ikke var synlig. Tintern Abbey nævnes kun i digtets titel.

© Dr. Alison Stones